

pravice, proti v ovadbi obdolženim javnim organom tako lahko-miselno in sovražno postopati, gledé na to, da župan ni smel opustiti tiste najmanjše previdnosti, zaradi katere, če jo je opustil, kaznjiv je vsakdo tudi v navadnem občevanji in gledé na to, da v tem slučaju zatoženec ni po §. 490 kaz. zak. nikakor dokazal resnice, prepričal, da je zatoženec kot podpisovalec in odpošiljavec ovadbe imel namen, ž njo v najširjej meri napraviti škandal in s tem žaliti privatnega tožitelja na njegovej časti. Sodni dvor moral je torej, ker je objektivno in subjektivno dejanje prestopka po §. 487 in 488 kaz. zak. dokazano, ugoditi tožiteljevemu prizivu in — kar se tiče obsojenja — spremeniti prvosodnijsko razsodbo in toženca obsoditi zaradi navedenih prestopkov v smislu predstoječe rozsodbe.

Kazen se je morala po §§. 267 in 493 kaz. zak. odmeriti z zaporom od 1. do 6. tednov. Obtežujoča okoliščina je bila konkurenca dveh prestopkov po §§. 487 in 488 kaz. zak. kakor tudi teža kaznjivega obdolženja, s katerim se je privatni tožitelj gledé na javno službo občutljivej škodi izpostavil, olajšujoča okoliščina pa je dosedanje popolnem neomadeževano življenje zatoženčevo. — Gledé na prevladanje olajšujočih okoliščin, kakor tudi gledé na stanovske in poslovanja razmere zatoženčeve, je sodni dvor izrekel izvanredno polajšanje po §. 266 kaz. zak. in tudi spremenil zakonito kazen zopora prve vrste v globo po §. 261 kaz. zak. Kazen odmerjena v gorenjej rozsodbi proti zatožencu pa je primerna njegovej krivdi.

Najemna pogodba?

(Določba najvišjega sodnega dvora od 15. julija 1880, št. 4457, s katero se je odstranila nadsodnijska odločba od 18. februvarja 1880, št. 1969 ter se potrdila rozsodba okrajne sodnije logaške od 8. oktobra 1879, št. 10146.)

Dné 14. junija 1869 umrl je v Ravniku Jožef Tomazin. Njegova zapuščina izročila se je s privoljenjem udove Barbare Tomazin hčeri Neži Tomazin. Ko se je ta dné 20. junija 1874

poročila z Nacetom Hladnikom, izročila mu je prevzeto zapuščino in tudi hišo, št. 13 v Ravniku.

Mati Barbara Tomazin pa je menila, da omenjena hiša ni spadala v zapuščino in da je njena last. Pridržala je torej v tej hiši dve sobi za sé, druge prostore pa je prepustila Nacetu Hladniku.

Leta 1876 oglasil se je Nace Hladnik z lastninsko svojo pravico, ter je pri jednej priložnosti v navzočnosti dveh mož dejal Barbi Tomazin, da bode morala, ako bode še dalje obdržala si omenjeni sobi v njegovej hiši, št. 13 v Ravniku, plačevati najemnino in sicer do svetega Jurija 1876 15 gld., potem pa za vsako leto 50 gld. Barba Tomazin v napačnej zavesti svoje lastninske pravice, je odgovorila, da jej bode moral Nace Hladnik, če bode ona za dve sobi plačevala, najemščino za vse druge prostore na leto plačevati vsaj 300 gld.

Po tem prigodljaji je Barbara Tomazin ostala v svojih sobah do novega leta 1879.

Dné 8. februvarja 1879 jo je Nace Hladnik tožil, da naj mu za čas od 1. januarja 1877 do tedaj 1879 poplača najemščine 100 gl.

V tožbi se je skliceval na najemno pogodbo, vsled katere se je tožena zavezala, da bode plačevala najemščino.

C. kr. okrajna sodnija v Logatci je z rzsodbo od 8. oktobra 1879, št. 10146 izrekla, da mora tožena pod eksekucijo poplačati tožniku najemščine 100 gld., 6 % obrestij in sicer od 50 gld. od 1. januarja 1878, od 50 gld. pa od 1. januarja 1879.

Iz razlogov prvega sodnika.

Po §. 1094 obč. drž. zak. perfektna je najemna pogodba tedaj, če sta se stranki o bistvenih stvareh najema, to je o reči in o najemnini pogodili. To pogojenje se po §. 863 obč. drž. zak. lahko izvrši s konkludentnimi dejanji.

Janez Nagode in France Kogovšek sta spričala, da je tožnik pred 4 leti toženi dejal, da bode morala za dve sobi v njegovej hiši, št. 13 v Ravniku, plačevati najemnino in sicer do sv. Jurija tistega leta 15 gld. potem pa vsako leto 50 gld. Tožena sama je pripoznala, da jej je toženi te besede v istini govoril. Ker je tožena v omenjenem stanovanji leta 1877 in 1878 ostala, ter v

njem do 1. januarja 1879 prebivala, tako je molčé pripoznala, da je bila s pogojeno najemnino v letnem znesku 50 gld. popolnoma zadovoljna. V nasprotnem slučaju pa jej je bilo na voljo dano, oprostiti se plačevanja te najemnine s tem, da je zapustila stanovanje.

V prepiru stoječi stranki sklenili sta bili torej med sabo pogodbo, vsled katere je tožena zavezana, poplačati za stanovanje letne najemnine 50 gld. za čas od 1. januarja 1877 do tedaj 1879, torej znesek 100 gld.

Tožbi se je moralo vstreči in to toliko bolj, ker je ugovor tožene, da je ona sama lastnica hiše št. 13 v Ravniku in da nima od tega poslopja nikomur najemnine plačevati, z akti popolnoma v nasprotji.

Prisojenje 6% interesov opira se na §§. 1100 in 1334 obč. drž. zak. in na zakon od 14. junija 1868, št. 62 drž. zak.

Tožena vložila je apelacijo, po kateri je c. kr. nadsodnija v Gradci z odločbo od 18. februarja 1880, št. 1969 tožbo odbila.

Iz nadsodnijskih razlogov.

Ker je tožnik najemnino na podlagi najemne pogodbe iztožil, bila mu je dolžnost dokazati, da se je taka pogodba med njim in toženo sklenila. Po §§. 1090 in 1094 obč. drž. zak. bil je torej zavezan dokazati, da se je o objektu najema in o najemnini izvršilo pobotanje, ki je zadovolilo obe stranki.

Dokazano je, da je tožnik pred kakimi 4 leti toženi pred pričami objavil, da mu bode morala plačevati najemnino, če bode še dalje ostala v stanovanju v hiši št. 13 v Ravniku. Ali tožnik sam ne trdi, da je tožena izrekla, da je zadovoljna z proponirano jej najemnino, temveč obstal je on sam, da je tožena odgovorila, da jej bode moral za druge prostore na leto plačevati vsaj 300 gld., če bode morala ona za dve sobi plačevati 50 gld. — Iz tega odgovora se pa vendar ne more sklepati, da je bila tožena zadovoljna z najemnino, katero je tožnik zahteval.

Iz okoliščine, da je tožena v dotičnih sobah tudi potem še stanovala, se sklepati ne da, da je s tem molčé po §. 863 obč. drž. zak. pritrdila, da je zadovoljna z zahtevano najemnino. Ker ta okoliščina se pač lahko opraviči s tem, da je živel tožena v

zavesti, da stanuje v svojej hiši. Ako se je branila zapustiti stanovanje, potem naj bi jo bil tožnik s sodnijsko silo izgnal, nikakor pa ni opravičen od nje sedaj terjati oktrojirano najemnino.

Najvišji sodnji dvor pa je z določbo od 15. julija 1880, št. 4457 nadsodnijsko odločbo pokončal, ter prvosodnijsko razsodbo potrdil.

Iz razlogov najvišjega sodnega dvora.

Zapuščinska obravnava po Jožefu Tomazinu, ki je dne 14. junija 1869 v Ravniku umrl, izvršila se je pri intervenciji tožene Barbare Tomazin; njej se je pozneje tudi izročilo prisojilo od 3. svečana 1872, št. 494.

Toženi je bilo torej brez dvombe natanjko znano, da se je s tem prisojilom cela zapuščina po Jožefu Tomazinu in ž njo tudi posestvo hiš. št. 13 v Ravniku izročila hčeri Neži Tomazin. Ravno tako je tožena brezdvomno morala vedeti, da je imenovana hči Neža pri svojej poročitvi s tožnikom Nacetom Hladnikom s pismom od 2. julija 1874 vse po očetu podedovano premoženje in ž njim tudi hišo št. 13 v Ravniku izročila svojemu možu. Pri tacih razmerah tožena pač ne more trditi, da tedaj, ko jej je tožnik v pričo Janeza Nagodeta in Franca Kogovšeka dejal, da bode morala plačevati najemnino, ni vedela, čegavo da je že večkrat omenjeno poslopje. Ona je torej dobro vedela, da to posestvo ni njena last, temveč da je lastnina tožnikova. Če je potem tudi med letom 1877 in 1878 v omenjenih sobah stanovala, je molčé pripoznala, da je zahtevana najemnina primerna.

Eksekutivno vknjižene obresti morajo se pri razdelitvi eksekutivnega kupa, pri stavku eksekutivne vknjižbe v ozir jemati, in to tudi tedaj, če so starejši kot tri leta.

Jurij Milavčevi dediči so k eksekutivnemu kupu Matevž Žnidaršičevega posestva pod rekt. št. 393 ad Turnlak oglasili na podlagi eksekutivno vknjižene poravnave od 24. oktobra 1866, št. 6547: